

Det er fullbragt.

Utdrag av prediken av Lewi Pethrus, Stockholm.

I Johs. 19, 30 leser vi: «Da nu Jesus hadde fått ediken så han: Det er fullbragt. Og han boide sitt hode og opgav sin And.»

Langfredag er en stor holdtidsdag for alt Guds folk, for alle kristne, da de på en særskilt måte samles omkring korsset, omte kring Jesu død og hans verk til vår forsoning. Når jeg idag morgens tenkte på Kristi forsonerger gjerning, kjente jeg i mitt hjerte en sådan fattigdom som jeg sjelden vet å ha kjent, en maktesløshet til å kunne takke og love ham, slik som jeg forstår at jeg burde gjøre. Når man tenker på hva Gud har gjort for oss, da kjennes man hvor kold, ja uhyggelig kald man er og hvor utakknemlig man er. Man kjenner at man likesom ikke får sin tilværelse med i den lovprisning som rettelig tilkommer ham. Hele vårt vesen burde lovsynge og prise ham for hans underbare offer og hans verk for oss.

Det ord, jeg leste her: «Det er fullbragt», var et av de siste ord som Jesus uttalte. Han sa et ord senere på korset: «Fader, i dine hender overlater jeg min And.» Dette uttalte han i selve dødsøieblikket, og det hører jo med, kan man si, til selve døden. Men dette ord: «Det er fullbragt», hører til ordet: «Det er fullbragt», hører til frelsesoppgave, og det er det siste ord om denne som Jesus sier innen han forlater jorden og den gjerning han hadde å utføre i sin fornedringsskikkelse.

Man bruker gjerne å huske på de kjære avdøde venners siste ord. Du har kanskje stått ved en kjær slektningss dødsleie, kanskje din fars eller din mors. De sa et ord og det ordet har du aldri glemt. Hvor mange kristne har ikke i de siste stunder i sitt liv

vært optatt med å gjøre op sine saker og mange må erkjenne å være kommet tilkort. Men vår Frelser, når han hadde levet sitt liv tilslutt, når han var ferdig med sitt liv her på jorden, kunne han se tilbake på sitt liv og sin gjerning og si de mest underbare ord som kan sies om et liv, om en opgave og gjerning: «Det er fullbragt». Det er et innholdsrikt ord, ingen av oss kan fatte dybden og bredden av dette. Det er av uendelig stor betydning. Og det er emnet for mange predikener idag, et emne som alle vi skal få fordype oss i. Da får vi ikke få anledning til å trenge dyttere inn i dette, evigheten blir ikke for lang til å prise Jesu verk på jorden.

Om vi leser sammenhengen her, finner vi at Jesus peker hen til sine erfaringer som frelser og forsoner, da han uttaler disse ord. Det står i det foregående vers: «Da Jesus visste, at nå var alt fullbragt, for at Skriften skulde oppfylles, sier han: Jeg tørster». Og de gav ham edik å drikke og etter at han hadde tatt imot den bitter drikk ropte han: «Det er fullbragt!»

Jesu lidelse var nu fullendt. Han hadde tømt kalken som Faderen hadde gitt ham og den var uendelig bitter. Hans lidelse og smerte hadde vært voldsomme. Jeg skal ikke forsøke her idag å skildre den kval som Jesus gjennomgikk under de mange og lange mørke timer han hadde, fra da han blev grepet i urtegården og til han uttalte ordene: Det er fullbragt. De lidelser han i denne tid gjennomgikk forstår ingen av oss. Ingen på jorden kan fatte dem.

Det var en uhorst grusomhet som utviklede for å såre og plage ham. Det er utenkelig at menneskene kunde være så fulle av ondskap, og plage en aldeles uskyldig, som det her skjedde. Hvilken lidelse og kropslig smerte, med

Jesus er min Frelser.

Mel.: 577 i Schibboleth.
Jesus er min Frelser og aller beste venn. Han vil jeg nu prise, jeg vet han lever enn.

Det skrevet står i ordet, han hjelper i all nød. I dette ordet hviler jeg i liv og i død.

Min glede det er Jesus, hans vei til korsets tre, jeg fant den i min bibel: Esaias femti tre. Min synd den er utsonet i Jesu offer blod og Anden mig veileder til livsens rene flod.

Jesus er min hyrde og sjelens tilsynsmann, mig kan intet fattes, jeg har en frøtsermann.

Han vet hva jeg behøver for legem, sjel og and. Og alt hvad Jesus giver, det får jeg av hans hånd.

Jeg vet et navn som varer, når andre navn forgår. Og navnet det er Jesus, som evig skal bestå.

I dette navnet fant jeg frelse, ei annet frelse kan ser'op til ham og stråler og kommer ei på skam.

Snart så er vi hjemme og skilles aldri mer. Fra glarhavets strande på tronen vil ham ser.

For Guds og Lammets trone vil alle møtes der i samvær med vår Frelser vi nyter livet der.

EINAR KRISTIANSEN, Mjøndalen.

tornekronen nedtrykket på sitt hode, byrden av korset, hans fastspikring til det samme og hengende der på spikrene time etter time i kval og smerte. Hvilken lidelse! Han var et virkelig menneske som vi, og han led derfor som et menneske kan lide.

Forts. 4. side.

Han er opstanden.

Av misjonær Math. Stove.

Det var tunge dage for Jesu disipler mens han lå i graven. Skjønt det ikke behøvde å være det. Minst tre gange hadde han fortalt dem om sin lidelse og død og uttrykkelig sagt at han skulde opstå på den tredje dag, men de trodde det ikke allikevel.

Akk, den vantroen. — Den kan gjøre livet surt for mange. Tenk å være Jesu disippel og tiltross for alle hans undergjerninger fremdeles være vantro. Opstandelsen hadde de bokstavelig talt glemt.

Men der var noen som ikke hadde glemt dette og det var yppersteprestene og fariseerne. Den i deres øine så fanatiske talemåte av Jesus ringte fremdeles i deres ører og de zamlede sig hos Pilatus og sa: Herre! Vi kommer ihu at mens denne forfører ennå var ilive, så han: Tre dager efter står jeg op — Byd derfor at de vokter graven vel til den tredje dag forat ikke hans disippel skal komme og stjele ham og si til folket: Han er opstanden fra de døde, og den siste forførelse bli værre enn den første.

«Der har I vakt» lød hans stolte svar, «gå bort og vakt graven som I best kan.»

Og så bar det avsted til graven hvor det autoritative romerske segl straks sattes på stenen.

Stakkars folk — både yppersteprestene, fariseerne og vaktene. De hadde påtatt sig en vanskelig oppgave, og til deres skam må det også sies at de kom dårlig ifra det.

Mennesker hadde nok respekt for seglet, men ikke Gud. Straks klokken var slagen kom en engel

som lyn av klar himmel og vellet stenen fra graven og Jesus var opstanden.

Disiplene var nok gienvindner til hans lidelser på korset, men ved dette himmelens og jordens største vidunder var ingen av dem tilstede.

Sådan virker vantroen. Ellers hadde de sikkert i god tid samlet sig på passelig avstand for å iaktta triumfen over døden.

Men Gud skje lov og takk. — Der var dog noen som kunne bevilde begivenheten selv om det ikke akkurat var Jesu venner, og nettopp det hadde og har stor betydning. De så engelenes ankomst. — De kjente grunnen rystet under deres føtter. — De skal avredsel, og så fryktelig var synet for dem at de falt ned som døde.

Så kom de sørgende kvinner med sin duftende salve som var blannet under tårer. Heller ikke de hadde regnet med opstandelsen, men som mange andre hadde de plaget sig selv med unødige bekymringer.

Hvem skal velte stenen fra graven?

Men se, den er alt borte — å ja, den er borte.

Et syn — De frykter. — En engel tar til orde og sier: Frykt ikke! Jeg vet I søker efter Jesus den korsfestede.

Han er ikke her.

Han er opstanden. Kom og se stedet hvor han lå! og gå avsted i hast og si til hans disippel at han er opstanden fra de døde. Og se han går foran eder til Galilea. Der skal I se ham. Se jeg har sagt eder det.

Og de skyndte sig avsted. De

MED SAKS OG PENN

Som det vil være leserne kjent har det gått en gjennomgripende vekkelse over Bø i nedre Telemark. Stedet fikk i vinter en ny sogneprest, den unge K. J. Øye. Kirkesøpningen har vært liten, inntil det for kort tid siden utbrøt vekkelse i kirken. Den unge prest arrangerte en rekke møter med spesielle emner og la idet hele tatt sitt arbeid en litt utenfor det vanlige. Den for halvtomme kirke blev snart fylt med søkende sjeler og mange er de som har overgitt sig til Gud.

Som vanlig når vekkelsesvinden blåser, har det også denne gang møtt en sterk motstand. Det er skrevet spalte op og spalte ned

om at det hele er «hysteri», at vekkelsen «gjør folk gale» o. s. v. Det har endog vært tale om offentlige protestmøter.

Det som har gjort sterkest inntrykk på folk utenbygds, er tilfellene av sinnsforvirring, som angivelig er fremkalt av vekkelsen.

For den kvinnes vedkommende, som vilde opvekke den døde, er årsaksforholdet på ingen måte så selvsagt som den — eller de — har villet ha det til, som gjorde saken offentlig kjent. Selv har hun flere ganger hatt perioder av sterk søvnløshet, og har nettopp en tid vært plaget herav. Under slike forhold synes det ikke å ligge fjernt, at en sterk påkjenning vil kunne bevirke anfall av forvirring. Og selvsagt er en vekkelse en påkjenning for et sinn. Men det er iallfall klart, at vedkommende kvinnes forvirringsanfall ikke skrev sig fra redselsforestillinger.

I forbindelse med dette omtalte tilfelle har kritikken gitt sig

utslag i at også endel av bygdens «pinsevenner» har deltatt i bønn og vidnesbyrd i kirken.

— Og det kunde jo ikke tåles! Det vakte harme på visse hold. Presten uttaler imidlertid at «pinsevennernes» deltagelse har vært av det gode og at vidnesbyrdene ikke har vært sekterisk preget.

De skarpe angrep på vekkelsens art er imidlertid tilbakevist og det viser sig at vekkelsen er i dybeste forstand sund. Det er Bibels levendegjørende ord som har grepet både de unges og gamles sinn. Det er mest unge menn som er kommet med.

(Lykkelige bygd som får sin ungdom frelst! Setteren).

I Sverige

har det flere steder vært store vekkelse. «Svenske Morgenbladet» har hatt en samtale med en av de mest kjente yngre svenske vekkelsestalere, Frank Mangs. Han sier bl. a.: «Flere ganger har gamle, prøvede Guds menn sagt

til mig: «Det er lenge siden vi hadde en slik vinter i Sverige som den vi har hatt i år.»

Men han legger også til: «Motstanden mot levende kristendom blir stadig større og større. Den ånd som har tendt forfølgelsesbrannen i Russland, virker også i Sverige. — For min del har jeg aldri før i noen vekkelse møtt så bitter vrede og et så flammende raseri mot Gud og hans verk som i det siste år.»

Kinamisjonsforbunde.

På forespørsel om de forskjellige kretsers arbeid i forløpne år finner vi i «Kineseren» en rekke interessante meddelelser fra forbundets ledere og arbeidere. Vi tillater oss å gjengi det samlede inntrykk av rapportene:

«Det er et par trekk ved disse meldinger som vi her vil understreke.

Det ene er at trangen til å høre Guds ord er stor og helst økende i store strøk av landet. Også der hvor det i økono-

misk henseende er tyngst, har det ofte vært lett å samle folk om ordet. Og særskilt i det nye år har det vært gjennomgripende vekkelser flere steder.

Det andre er at der blandt Guds folk er en stigende trang efter fornyelse innen deres egne rekker, og etter vekkelser blant dem som står utenfor. Der er en stigende følelse av egen avmakt, men også en stigende forventning om at Gud vil vise sin makt, når hans time er inne.»

En menighet i vekst.

Av «E. H.» fremgår det at Fjelladelforsamlingen, Stockholm, i det forløpne år har hatt større fremgang enn noe år før, både åndelig og økonomisk. Til forsamlingens forskjellige virksomhetsgrenener er gjennom offer og gaver innkommet ialt kr. 414,354.17. Tas blad- og forlagsvirksomheten samt trykkeriet med får man en sluttsum av kr. 1,035,000.00.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 15. i måneden. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjær til ovenstående adr.

Opp, og underveis møtte Jesus dem med sin fredshilsen.

Men nu var vaktten kommet til sig selv igjen etter rystelsen og noen av dem ilte avsted og fortalte yppersteprestene alt det som var skjedd.

«Og hvad var det? Jo, Jesus var opstanden!»

De kom direkte fra skueplassen og yppersteprestene fikk førstehånds underrretning, men trodde de? Akk nei — iallfall vilde de ikke være ved at de trodde. Det gikk deres ører for nær. Det vilde bety det samme som å underskrive sin egen dom, og være en bekræftelse av at han var den han hadde sagt sig å være — Guds sønn — og det måtte fremfor alt ikke skje.

I sin nød tok de avsted til råds-herrene og disse bar ikke navnet forgyves. De fant snart på råd om enskjønt av en betenkelig art. De var ikke fremmede for at enkelte mennesker kunde gjøre hvad som helst for penger. Judas hadde forrådt Jesus for 30 sølvpenge, og nu var det ikke lenge før enn gode ord og pengestykkes klirren overdøvet samvittighetens stemme og der og da lot uslingene sig leie til så heslig en gjerning som å utbasunere at: Hans disiple kom og stjal ham bort om natten, mens de sov. Tenk at mennesker kan gå så vidt mot bedre vitende! Og tenk at der finnes teologer idag som gjør sig skyldig i samme synd, idet de fornekter Kristi opstandelse. Likesåvist som det var løgn disse leiesvende for med, er det også løgn idag alt som går ut på å fornekte Kristi opstandelse.

Dog, pris skjæ Gud. Mens leiesvennene gjorde som de var lærte, åpenbarte Jesus sig for sine adsprede disiple, og alle blev glade å få se Herren. Endog Thomas som slett ikke vilde tro før enn han fikk se og føle på ham, fikk også sitt ønske oppfytt, men da falt han også ned og tilbød. Tilber du?

Jo, han er opstanden. Og er ikke dette så, sier Paulus, så er vår forkynnelse intet og vår tro forgyves. Om de som sier han er opstanden er falske vidner, da er vi ennu i våre synder, de som ser hensovet i troen på Kristus fortapte og vi som tror på Kristus her de ynkerdigste av alle skapninger.

«A nei — Paulus tvilte ikke. Hør vidnesbyrdet: Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er blitt førstegrd av de hensovede. (1 kor. 15.)

«Og den seier han vant ved sin død og opstandelse gjør også at alle hensovede i Kristus (ja også de andre) skal opstå og tilbede sammen rykkes op for å møte ham

i luften for så alltid å være med Herren.

Kristi opstandelse var et Guds under, og så blir vår opstandelse, men vi behøver ikke tvile da det er en underens Gud vi har.

Ordet skal oppfylles, det er de helliges glade håp!

Math. Støve.

Misjons-sinn.

En sykepleier søkte for en tid siden om å bli antatt som kvinnelig arbeider på vår misjonsmark, men på grunn av de vanskelige økonomiske forhold hadde man ikke anledning til å anta henne. Hun reiste så til Amerika og en tid etter fornyet hun sin ansøknin, men fikk igjen avslag.

Ikke lenge etter sendte hun kr. 1100 som gave til misjonen, «bidrag til at noen ny arbeider kan bli sendt ut til misjonsmarken». Men hun følger til at styret stilles fritt med hensyn til gavens anvendelse, bare den kan bli til fremme av misjonen.

Det må man vel si er misjons- og offerensinn?

(Kineseren).

Fra Lierfoss.

Vil atter sende en liten hilsen til «Misjons-Røsten»s lesere. Jeg kom til å tenke på hvad Peter sier så herlig, at vi som ikke var et folk vi er nu Guds folk for at vi skal forkynne hans dyder som har kalt oss fra mørket til sitt underfulle lys.

Paulus sier at vi var fordem mørke men nu er I lys i Herren, vandre som lysets barn, til lysets frukt tør sig i all godhet og rettferdighet og sannhet. Ef. 5, 8. Det er så herlig, at han som bød at lys skulde skinne frem fra mørket, han er den som også har latt det skinne i våre hjerter for at kunnskap og Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skulde stråle frem fra oss. 2. Kor. 4, 6.

Jesus kom som et lys til verden for at hver den som tror på ham ikke skal bli i mørket, men Jesus sier selv at han er verdens lys, den som følger ham skal ikke vandre i mørke, men ha livslys. Takk og lov.

Vi ser også på dette sted at det er noen som er kommet ut av mørket. Gud har frelst mange her i den siste tid, men det er sørgelig å se at djvelen har forblinnet så mange, så ikke lyset fra evangeliet kan skinne for dem, men det er herlig at den som kommer blir lys i Herren.

En hjertelig hilsen fra en ringe broder i Herren.

Bjarne Holien, Askim, f. t. Lierfoss.

Ny misjonskasserer.

Til Misjons-Røsten. Nærværende for å meddele at undertegnede, kasserer for Desmonds misjon i India, på grunn av sykdom har måttet trekke sig tilbake. Heretter vil som ny kasserer, br. Hardy O. Mossberg, adr. Kreditbanken, Halden, motta og videresende de midler som ønskes tilsendt Desmonds misjon.

Broderligst

Gustav Larsen, Oslo.

— Man beviser ikke sin kjærlighet til Herren ved høi bekjennelse, men ved offer.

Vær tro inntil døden.

Av evangelist Olaf Baraas.

«Vær tro inntil døden, så vil jeg gi dig livslys krone!» — Denne korte setning av Jesu munn i Ab. 2, 10 er såre innholdsrik og mange er av den nedgjennemterne har, ikke bare lest, eller hørt, men i Jesu navn levet i denne setning inntil sitt siste åndedrag og derfor også fått erfare sannheten av det velsignede løfte som den innebar!

Først står disse to ord: Vær tro! Bare dette inneholder meget. Det er to korte ord til enhver som har fått en tjeneste her på jord for Frelseren! Men la oss også merke oss at et menneske må først komme i samfund med Jesus for virkelig å være en tjener for ham! Et menneske som aldri helt har overgitt sig til ham kan heller ikke tjene ham rett, ti skal vi være tjenere, så må han være Herre! Han må være vår leder, vår anfører, vår befalingsmann, vår venn, vår beskytter, vår befrier, — den som danner oss til å bli skikkede for himmelen!

Med andre ord: Han må være vårt alt! Men den som har overgitt sig til ham, mottatt ham som sin frelser og befrier fra synden, mottatt ham som den der har utgytt sitt blod for å føre oss tilbake til Gud — ja, den har også fått en tjeneste å utføre for ham, en plass å utfylle på jord, og det er nettopp elike Jesus taler disse ord til: Vær tro!

Vær tro mot mig, vil han ha sagt. Vær tro mot mitt ord. Vær tro i bønner! Vær tro på den plass jeg har satt dig i livet og husk at ingen annen kan ta den plass enn nettopp du! Ingen annen kan utfylle den plass enn just du! Du er min tjener, jeg har utvalgt dig og ikke forkastet dig! Es. 41, 9.

Du ser på de andre som tilsynelatende er kommen lenger frem enn du selv! Se ikke på dem, men se på Jesus! Betrakt ham i ordet og i bønner, og stol på at han selv vil danne dig til et ærens kar for sig og dyktiggjøre dig til sin tjeneste! Ingen kan frelse sig selv! Han må gjøre det alt for oss, i oss og ved oss ved sin And! Men det han ber oss er dette: Vær tro! Gå frem for ham med sanndru hjerte! Fortell ham alt: Sorger, skuffelser, gleder, lengsler, fristelser og alt og la hans ånd og hans ord trøste dig! Vær tro, ikke bare når du føler det godt og synes alt er lyst, men vær også tro mot ham når mørket synes å falle på og fristelser og motganger kommer i din vei! Han med oss, hvad du og jeg så enn føler! Ti vår vandring er i tro, ikke i beskuelse! Er vi tro i vår vandring i tro, så skal vi og en dag få skue hvad vi har trodd på!

Så står der videre i ordet: — Inntil døden. Vær tro inntil døden! Ja det er just saken! Ikke bare være tro en dag — en uke — en måned — et år eller to, — Nei: vær tro inntil døden! Inntil ditt hjerte ophører å slå! Vær tro inntil dine øine tillukkes for stedet her på jord! Ja, vær tro inntil døden! Siden behøver vi ikke å

være tro, for gjennem døden må han selv bære oss! Vi som ved Guds makt har begynt på vandringen mot lysets skjønne land: La oss være tro! Et øieblikk ad gangen eftersom Gud gir oss dem! Veien hjem er dog ikke lang! Innen ret mange minutter har vi kanhende fått reisebud og så er vår plass på jorden tom! Vår tjeneste endt! Men har vi vært tro inntil døden så har vi kun som en har sagt: flyttet høiere op!

Og så de siste ordene i denne underbare setningen: Livslys krone! Herlige løfte, vidunderlige ord! Vær tro inntil døden, er betingelsen — og så løftet: — Så vil jeg gi dig Livslys krone! Hvad gavnet det mig og dig om vi var verdens rikeste mennesker, men ingen plass hadde i himmelen! Hvad gavnet det oss om vi vandrer med Jesus 15 år av vårt liv, og så siden vender ham ryggen? Nei, la oss lytte til hans ord: Vær tro inntil døden!

Johannes, døperen, var tro inntil døden. Stefanus likeså. Peter, Paulus, Johannes og mange andre! Din far kanskje, — din mor — eller slektning, — søster eller bror — din ektefelle: De var tro inntil døden. Så gjelder det å la hans And fylle også oss, så vi kan ha kraft til å være tro! — Til slutt en liten fortelling fra en av krigene i gamle dage. — Jeg leste den en gang for lenge siden: Et kompani soldater marsjerte ut fra øvelsesleiren. Blev så fragtet en del mil med jernbanen for siden å marsjere i flere dage inntil de kom dit hvor hjelp trengtes i kampen! I spissen for kompaniet marsjerte som flaggbærer en ung gutt, — knapt 20 år. Han hadde intet annet å ivareta enn å bære flagget høit over sitt hode. Flaggstangen var dag for dag omsluttet av hans kraftige hender — samtidig som han opmuntrert sine kamerater til å være ved godt mot. Så plutselig en dag traff de på fienden og det blev kamp. Kompaniet søkte hurtig dekning mot fiendens kulregn. Og forrest i linjen valet fremdeles flagget, båret av den nettopp omtalte unge gutt. Skuddene falt tett, og mange av hans kamerater segnet blødende om, men han blev ved å holde flagget! Stående på kne, ropte han til sine kamerater at de ikke måtte gi op. Tilslutt fant en av fiendens kuler veien til flaggbærerens brede bryst, og han sank overende med flagget i hendene. En av hans kamerater krøp hurtig bort til ham og vilde ta flagget fra ham for atter å heve det tilvers. Flaggbærerens øine var alt brunne, men han holdt allikevel krampaktig fast i flaggstangen, mens de bleker leper hvasket: «Er du en venn?» — «Ja, ja!» svarer den andre og forsøker atter å ta flagget fra den fallne! Da hvisker den døende: «Venn! Her fiende er det samme for mig, — men hvem du enn er, så la mig holde flagget til jeg dør!» og først da hans hjerte var ophørt å slå fikk kameraten løstnet hans grep om flaggstangen! Han var tro! Tro mot flagget! Tro mot sin konge! Men han var mer: Han

ORD FOR DAGEN

Herrens frykt er visdoms øvelse, og den som er fryktet av Herren, skal bli trygg. Salmt. 111, 10

var tro inntil døden!

Da kongen fikk høre om å trofaste flaggbærer og hans ønske, ønsket han ham å bli døde fallne, og med egne hender stot han den høieste utmerkelse på den døde soldats våbenskjold.

Venn! Denne gutt var tro inntil døden, og han fikk av sin høieste den høieste utmerkelse for å tro på Gud, men han hadde ikke glede av det for han var død.

Vi som ved Guds nåde har fått vår fot på frelsens grunn, vi bør være også et flagg: Golgattabanneret. Det er farvet med Jesu blod! Og mens vi bærer et te flagg, vil vi rope til hverandre og oppmuntre hverandre — Og ber vi som gutten: La mig ikke bli flagget til jeg dør!

La mig være under Jesu blod! La mig bære Golgattabanneret inntil jeg drar mitt siste pust, mine øine lukkes i døden, eller Jesus kommer for å forvandle hente sin brud hjem til sig, skal også vi, av vår elskede konge, motta den høieste utmerkelse Livslys krone! Og vi skal i evigheters evighet få lov å stå oss i og over denne utmerkelse. Av nåde!

F. t. Solør, april 1930. Fredshilsen. Olaf Baraas

Evhighetsvandringen

Med det samme jeg sender i tingen vil jeg benytte anledningen å takke for bladet og å være noen ord.

Når jeg leser Efs. 5, 15 tenker jeg på evighetsvandringen. Er er en vandring som har evighet alvor med sig. Det er da godt være i selskap med Jesus. Det står vi skal vandre i et nytt i net. Jeg vet hvad det vil bli i verden og jeg vet også hva det vil si å vandre med Jesus. Jeg kan ikke få fulltakke ham for å store og underbare kjærlighet mot oss, at han vilde ha oss til sine medvandrere til sitt evige liv. Jeg er en ungdom som er glad av bare nåde på blodets regn og ønsker å vandre varlig. Jeg kan ikke være til anstøt for dem møter på min vei, og for at hver kan se at min vandring med Jesus. Ja, det er i sandt det største og underligste som kan opleves, å få vandre med den store hjelper ifra himmelen som kom med et fullbragt offer.

Når jeg skriver dette tenker jeg på tilstanden i verden i dag. Tid. Menneskene lever uten å ha ke på at de har med en Gud gjøre som er rettferdig og å dømme enhver efter deres gjerninger. Menneskenes tilstand i verden uten Gud er forferdelig og deres vei fører til fortapelse. Ondskapens makt ødelegger res hjerte og sinn. Disse som bestem til frelse og salighet, vil at alle skal bli frelst og salige. Enda går mange mot tapelsen fordi de ikke har på anledningene til å bli frelst. Johs. 1. brev 5, 6 — 7 står at menneskene elskede mørket fremfor lyset, ti deres gjerninger var det. Man vil nødig komme til lyset og erkjenne sin egen urett og synd. Hvor godt det er å være i

og være lys og belysning i ham, s og hode. Vi samflegem og ved i dom. J som kom dri på si

SPR

skriver s i et priv Innerliv ggegiven, vids skol til de kj ham. T Skal nu u ger, men ke for br også et l yngste» begynt p og Lev vel navn.

Søstr. K Karen N hjem for le. Begg av sykdom

Vennen hadde tor br. Lewi hadde i de dersamfun fullt, og nærmeste ledningen kjentskapspar var ia tilstede.

Forstan tet med å br. Pethru Guds And forsamling Bærren og nelse over

Br. Pet fra Mal. 3 ordene i 1 dog.» De prediken, de kraft o både frels

Broderer hver enkel rikdomme gå ut på å skape seir Broderen som troen eiet mer a hvad vi ha Efter en ufrelste å tid, gikk n Vennene gode tider en meddele og lagt til

Hilsen fra Salig er forlatt, hv 32, 1.

Takk og oss til Gud Vi har h kjent Herr halleluja, a

Trengslenes velsignelse.

Av Johan O. Jølsen.

Når vi nu tenker oss denne side av Guds ord, så er det nok mange ganger i vårt liv som vi står og studer over hvorfor dette og hint skulde møte oss. Vi kan jo betrakte de hellige menn fra Skriften og følge deres ferd, så vil vi nok straks finne ut at mange trengsler har passert over deres liv. Vi liker nok ikke trengsler og vanskeligheter. De er sant. Vi vil gjerne undgå dem og helst vandre på rosebestrødde veie. Men Paulus sier at det bør oss å gå gjennom mange trengsler for å komme inn i Guds rike.

Vi kjenner det begynner å svi mange ganger og ubehagelige følelser griper oss. Og det gamle menneske vil så gjerne gripe til sin rett. Ja har vi noen virkelig rett? Ja, det gamle menneske. Men det skal korsfestes og daglig gå med Kristus. Ja, sier du, det er verre å praktisere det.

Ja, her kommer det an på hvor godt frelst vi er. Ikke våre meninger, hvad vi tror og mener, men her har vi hele frelsen. En full avkløvelse av det gamle, daglig ta korset og gå utenfor leiren med Jesus. Der møter trengslene oss. Vi kan ganske visst undgå mange trengsler. Men så undgår du også mange velsignelser. Vi vil nok klage for at vi får meget ris, men kan du takke for riset? Ja der ligger hemmeligheten. Men det tar vel kanskje tid før Gud får ført oss så langt.

Det er velsignet og legge merke til Paulus og hans vandring med Herren. Han sparte sig ikke, men det var å fullende sitt kall og den tjeneste han hadde fått av den Herre Jesus. Og vi ser ham da han kommer til Milet, da han sender bud til Efesus og kaller til sig menighetens eldste for å si farvel. Han hadde jo virket blant dem i tre år. Og når han sier: I ved hvordan min ferd iblandt eder var hele tiden, fra den første dag jeg kom til Asia, idet jeg tjente Herren med all ydmykhet, og under tårer og prøvelser som jeg måtte utstå ved jødernes efterrettelser. Og jeg vet ikke hvad der skal møte mig. Men bare at den Hellig And vidner for mig at bånd og trengsler venter mig. Men, sier Paulus videre, jeg akter ikke mitt liv et ord verd.

Når jeg bare kan vidne og fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av den Herre Jesus at vidne om Guds nådes evangelium. Paulus kunde ha spart sig selv. Han kunde ha trukket sig tilbake og slått sig ned på roligere felter, hvor forfølgelsen ikke hadde vært så stor. Paulus hadde en klar forståelse av evangeliet. Og det var ikke for ham og motta nydelige blomster og vinne folks gunst og bifall. Nei, I vet — sier han — at jeg holdt ikke op hverken natt eller dag å formane eder under tårer.

Å, velsignede dag, da Herrens juveler skal skinne i sin glans. Her vandrer vi om i reisedrakten i forsedelsens dype daler, ofte forakket og misforstått av mange. Men det kommer en sollys, klar morgen. Da alle misforståelser skal være borte, da det edle og rene skal komme frem og skinne i sin hellige glans.

Trengslen virker tålmodighet, og stabiliserer oss. Det står om den prøvede tro, at den er kostbarere enn det forgjengelige gull. En prøvet tro og et prøvet liv! Da blir vi ikke lik en havsbølge der kastes av vinden Nei, en prøvet tro tar faste skritt og du kan i ånden høre fottrinnes faste slag, og det sier amen, halleluja, takk og lov og pris. Det kjennes rå klangen. Da blir det ikke mislyd og tomhet. Nei da kjenner du evige sannheter, som griper din ånd og du kjenner pulsangene fra det høie. Lovet være Herren.

Så langt som vår fot treder på under vandringen herne i skyggenes land er vårt og ikke mer. Men en åpen dør og en banet vei har Herren gitt oss. Bare vi er villige til å ta omkostningene. Du forstår mig? Et prøvet liv er forbundet med forsakelse og da vil det gjerne koste på selvlivet. Ja, her er det også dybder av sannheter som vi ved Guds nåde skal senke oss ned i.

(Mere).

Hilsen til brodre og søstre i Herren.

O, kjære broder og søster tillike, kom la oss vekse et ord om vårt håp; vi som fra synden og dommen er reddet, frikjøpt med blodet og døpt med hans dyp.

Vi er jo av urklippen alle uthugget, synden med sykdom og død var vår lodd.

Men da Guds nåde istedet oss motte fikk vi tilsammen tilgivelsen nåd.

Nu i vår tid, da så mangt vi sig ytre, kan vi omstunder dog våge å tro, at vi alle som vandrer tilhøpe sammen med de forloste evig skal bo.

Kjære broder og søster, vi skjønner fienden sår også klinte idag, og han forsøker å opblande sannhet, men om vi vil, han taper sitt slag.

Ti når vi alle i stovet oss boier, erkjenner feiler og synder for ham, da skal vi kjenne Guds fred og gleden, ledet av Gud på hans kjærlighets vei.

Da vi alle fornyes ved nåden, ti den er ny alltid, nu som før, enn den læger, forbinder, forener, i kraft av sin sannhet og nåde mot hver.

Jesus bad at vi ett skulde være og dertil han skjenket oss sin herlighet, Herligheten han mottok av faderen, har han også for dig beredt.

Derfor, broder og søster tillike, om vi står spredte, dog samles vi kan.

Tett inntil Frelserens hjerte vi møtes, ti alt er av nåde oss skjenket i ham.

Mjøndalen i april 1930.

M. Gran.

og være oplyst av det himmelske lys og bli frelst og lykkelig for tid og evighet. Bli grunnfestet og fast i ham, som er sannheten og livet, og hodet for menigheten. Da har vi samfund med alle de hellige.

Han er alt som vi trenger til legem og sjel. Han er vår styrke og ved hans sår har vi fått lægedom. Ja, han er trofast og den som kommer til ham kommer aldri på skam. Amen!

H. Ødegaard, Svelvik.

SPRETTE FELTER

Fra Kina skriver søstr. Marie Paulsen bl. a. et privatbrev til oss:

Innerlig takk for brev med pengeslagen, 126 kroner, til lille Davids skoleophold og hjertelig takk til de kjære venner som hjalp ham. Takk til brodrene for å ha gddt. Skal snart skrive igjen. Skal nu ut i en landsby noen dager, men vil ikke vente med å takke for brev og penger. Vedlegger også et lite brev til «Familiens yngste» (Se 4. side). David er nu begynt på skolen og er lykkelig og glad.

Lev vel. Hjerterlig hilsen i Jesus navn.

Marie.

Hjem fra feltet.

Søstr. Birgit Azen, (Kongo) og Karen Nordby (Kina) er kommet hjem for å få en velfortjent hvile. Begge har vært slemt plaget av sykdom.

Halden.

Vennene på «Salen», Halden, hadde torsdag 24. ds. besøk av br. Lewi Pethrus, Stockholm, og hadde i den anledning leiet Arbeidsamfundet. Det var ganske fullt, og mange tilreisende fra de nærmeste distrikter benyttet anledningen til å stifte nærmere bekjentskap med br. Pethrus. Det var vel ialt ca. 1200 mennesker tilstede.

Forstander Brandt åpnet møtet med å lese Efes. 2, og hilste br. Pethrus hjertelig velkommen. Guds And var folbart tilstede da forsamlingen reiste sig og pristeføreren og nedbad Guds velsignelse over studen.

Br. Pethrus leste derefter ut fra Mal. 3, og stanset særskilt ved ordene i 10. vers: «Og prøv mig dog.» Det var en inspirerende prediken, frembåret med tennende kraft og glød — et budskap til både frelste og ufrelste.

Broderen la sterkt vekt på at hver enkelt tok ut sine åndelige rikdomme og prøvde Herren ved å gå ut på hans løfter. Det vilde skape seirende og glade kristne. Broderen konkluderte med at vi som troende i virkeligheten ikke eier mer av åndelige verdier enn hvad vi hadde prøvet Gud for.

Efter en varm appell til de ufrelste å benytte den beleilge tid, gikk man over til eftermøte. Vennene på «Salen» har hatt gode tider med herlige møter, sier en meddelel, og sjæle er blitt frelst og lagt til menigheten.

A.

Hilsen fra «Berøa», Lierstranden. Salig er den hvis overtredelse er forlatt, hvis synd er skjult. Salm. 32, 1.

Takk og lov til ham som kjøpte oss til Gud med sitt blod.

Vi har nu feiret påsken, og kjent Herrens underbare nærhet, halleluja, ære til Jesus. Vi har

hatt besøk av venner fra Askim og brodrene A. Karlson og J. Karlson. Hadde noen underbare møter og vi fikk i sannhet kjennet at vi var kommet til kilden det levende vann. Ja han har lovet oss regn og sidig regn. Det er et salig budskap vi har å frembydere, å få lov å forkynde hans dyder. Juble, I retterfærdige i Herren for de opriktige sømmer sig lovsang. Jeg vil love Herren til enhver tid. Hans pris skal alltid være i min munn. Amen. Ja, i sannhet, det er stort å få lov å innby til det herlige brylluppet der oppe. Brydgommen kommer snart og brudgommen skyer.

Ut i himmelen snart en fryd skal bli, stor og herlig, full av fest og fred og tjenerne skal gjestene innbyde. All ære til Jesus. Vi skal også være med.

Hilsen fra en ringe søster i Jesus.

Marie Thoresen.

Fra stevnet i Universitetsgt. 20, Oslo.

Så er påsken atter passert og dermed også stevnet i Universitetsgt. 20. Uten å gjøre sig skyldig i overdrivelser kan det trygt sies at Gud velsignet våre møter. Løftet om hans nærværelse for å velsigne der hvor et og tre er sammen i hans navn blev herlig innfriet, hvilket sikkert alle fikk erfare, iallfall de som var kommet i Herrens navn for å nåe.

Stevnets tema var det gode gamle evangelium, og det er et vidunderlig budskap, som tross sin elde alltid virker fornyende og evner å sette hjertene i brann.

Virksoheten i nr. 20 er ikke gammel, men det later til at de er virkelig disse venner. Ikke engang påskeaften undlot de å komme sammen. Tiltross for min og fleres påstand om at det vilde bli fiasko, bestemte de fest. Vi påpekte at påskeaften var hjemmets aften og derfor kunde vi ikke vente at folk kom, men det viste sig snart at de «vantro» hadde regnet feil. Det blev en overraskelse av den behagelige art, og den forringet selvfølgelig ikke feststemningen. Bølgene steg efter hvert og ved siden av de predikende brodrene var der mange som vidnet med fryd om sin Frelser.

Slike stunder glemmes sent. Det er forsmak på himlen. Når frelsesfryden er så her på jorden, hvordan tror dere det så vil bli i himlen? — O, det halve av prakten i staden blev mennesket aldri fortalt.

Den vellykkede fest avsluttedes med en deilig bønnestund og da var det som om skyen senket sig beduggende over oss. Der var tilbedelse, bønn og takksigelse. Der hørttes gråt og latter — hellig latter — tunger og sang i ånden — en sagte susen.

Da vi skiltes måtte jeg si til en broder: Nu får vi si som br. Nordkvelle bruker å si: Så godt har det aldri vært! og derom var full enighet.

Så kom påskedagen. Br. Wennesland frembar opstandelsesbudskapet som er så vanskelig å forstå for mange vise i denne verden. Men nu som fordem åpenbarer han sig levende for dem som tror.

O salige stund uten like han lever, han lever ennu. Han vandrer i seierens rike, min sjæl hvorfor sørgede du.

Han er ikke lenger i graven, hvor b'egnet i døden han lå, jeg levende så ham i haven og aldri så skjønn jeg ham så.

For plassens skyld hopper jeg over til aftermøtet 2. påskedag. Etter br. Wenneslands anslående tale om «Guds vinner Abrahams» stod rosten av møtet i vidnesbyrdets tegn, og det blev et av de liflige vidnemøter hvor man slapp de pinlige og åndstaukende pauser mellom hvert vidnesbyrd. Det er forresten et rørende syn å se 80-åringer fryde sig i Gud. Det er ordet som er opfyllt ved dem: Endog i gråhætted alder skyter de friske skudd, de er frodige og grønne. (Salm. 92, 15).

Ja Guds fred i hjertet er det beste fornyelsesmiddel i verden — halleluja.

Foruten stedets folk var der også en del tilreisende som deltok i vidnesbyrdene. Omenskjønt manges navne var ukjente for mig kan dog bl. a. nevnes: Brodr. Alex. Holm og Trøber fra Sarpsborg, Ringen fra Fredrikstad, Falang fra Hadeland m. fl. og alle hadde et godt budskap å frembydere.

Stevnet avsluttedes tredje påskedag med en velsignet fest som innleddes av br. Gabrielsen med Rom. 15, 1—7. Derefter fortsatte Wennesland med Filip. 2, 1—11. Efter bevertningen gikk vidnesbyrdene slag i slag og alle gikk ut på å prise Gud for hans nåde og for hverandre.

Der er altfor lite av den slags lovprisning iblandt Guds folk — nemlig dette å takke Gud for hverandre. Istedefor hever man sig over hverandre: Jeg er mer velsignet enn den og de. Jeg er mest velsignet — jeg har størst tro — jeg har flest nådegaver. Jeg — jeg — jeg — akk det jeg! Og med denne åndelige skarphet hugges ubarmhjertig lemmer fra legemet fordi de ikke er så åndelige som jeg!

Nei, la oss prise Gud for hverandre og akte hverandre høiere enn oss selv, så får vi bruk for hverandre. Deter bibelsk og apostolisk. Se bare 1. kor. 15, 9, 10.

Hjerterlig broderhilsen til alle hellige.

M. Støve.

Fredrikstad.

Br. Kolshus, Askim, skal fra midten av mai overtta forstanderstillingen i «Filadelfia», Fr.stad.

Misjonsbeløp.

Til Gunhild Aabø, India, fra misjonsvenner i Sande ved Hanna Weberg, femti kroner, hvorfor kvitteres med takk.

Broderligst. G. Iversen.

«Den nye Messias».

Krishnamurti har nu bestemt sig for å bli filmkuespiller. Han har oppgitt teosofien og sluttet kontrakt med et Hollywood-sels. ap.

Den kostbareste bok i verden.

var inntil for nylig i en privatsamlers besittelse. Det er en bibel som er trykt av Gutenberg. Eier, en tysk-amerikaner, dr. Otto Volber, har nu solgt bibelen til den Amerikanske stat for 6 millioner kroner.

Ikke den som vet det meste, men den som vet det beste, er den som er mest vis.

Det er fullbragt.

(Forts. fra 1. side).

Men for min del tror jeg at den kropslige lidelse var som en dråpe i havet mot den åndelige lidelse, som overgikk hans sjel. Når han taler med sine disipler innen han gikk til Golgata sier han: «Min sjel er bedrøvet inntil døden». Det var en sjelig smerte, som plaget Jesus. Tenk hvilken lidelse: å komme til menneskesektelen med frelsens budskap og bli mottatt slik som han blev det. Du har kanskje i noen grad prøvet hvad det vil si å berede andre glede og lykke og bli støtt tilbake. Jesus kom med Guds budskap til menneskene, med frelse til en fortaapt verden, og tenk hvordan han blev mottatt. Det var som om verden vilde sende ham tilbake med uforrettet sak. Det står at Jesus kom til sine egne, men hans egne tok ikke imot ham. Og den lille skare han samlet om sig, svant mer og mer inn. Når han stod på heiden av sin popularitet og gjorde menneskene godt, helbredet syke, mettet de hungrede materielt og når han prediket er herlig evangelium for menneskene, da fylkedes massene omkring ham i tusenvis. Men når han sa dem, at de for å ha virkelig liv i sig måtte ete menneskesønnens kjød og drikke hans blod, og at de måtte ha del i den korsfestede, da var det mange som drog sig tilbake og forlot ham.

Jeg synes selv å se mig stående hans møte med Judas i Getsemaforsvinne i forskjellige retninger. En liten skare på 12 stykker var ennå hos ham. Og Jesus spør dem om også de vil forlate ham. Da svarte en av dem: «Herre, til hvem skulde vi gå? Du har det evige livs ord». Det var som de vilde si: Visselig er dette hårdt, men vi vet ingen utvei, vi vet ikke hvor vi skal vende oss. — Men dagen kom da også de 12 forlot ham. Det var etterat en av dem hadde forrådt ham.

Jeg leste just igår kveld om hans møte med Judas i Getsamane, og det slo mig som aldri før: Hvordan kunde Judas gå et slikt tegn, som han ga? «Den jeg kysser, den er det», hadde han sagt til Jesu fiender. Det var et tegn på kjærlighet og vennskap, som Judas benyttet sig av for å forråde Jesus. Det er ofte hyklerens måte å gå frem på. Når man hykler er man nedsaget til å bruke alle mulige ting for å søke å vise at man er anderledes enn hvad man i virkeligheten er. Man behøver en hel menede ytre hjelpemidler for sitt hykleri. Men Jesus gjennemskuer det. Han gjorde det nu også. Han så at Judas var blitt bitter mot ham.

Du som er her idag, akte dig for å knurre mot Jesus og hans verk, ti da ender det med Judas-kysset og forrederens uhyggelige endeligt.

Jesus fikk oppleve alt dette. Han oplevet Judas' forrederi og at alle forlot ham og flyktet.

Men dette var ikke den største smerte. Det var av underordnet betydning alt dette. Den største smerte var at han rammes av synden for vår skyld. Det var kallen om hvilken han sier: «Skulde jeg ikke drikke den kalk, som min Fader har gitt mig?». Det var da det skjedde, om hvilket Paulus sier i 2. kor. 5, 21: «Den som ikke visste av noen synd, ham har han gjort til synd, for at vi i ham skulde vorde rettferdige for Gud». Han, hvis sjel aldri blev besmittet med et urent ord, en uren tanke eller annen synd av noen slags, han skulde gjøres til ett med verdens synd, ja han «blev gjort til synd», som apostolen sier. Hvilken kval han gjennemgikk og hvilke lidelser han måtte utstå. Men han kom til bunden av dette lidelsens beger. Og nu ved slutningen av sitt liv sier han dette ene korte ord — kun et eneste ord på det språk han brukte

— Det er fullbragt. Lidelsen er slutt.

«Det er fullbragt!» Det betyr, mine venner, at frelsesverket er fullbragt for oss. Det verk som Gud la i Sønnens hender til vår forsoning, er fullkomment. Således er et verk utført som ikke bare Jesus men også vi kan se tilbake på som fullendt. Offerlammet er slaktet, pris skjæ Gud. Påskelammet er slaktet og blodet har flydt. Halleluja! Det er som når man i den israelitiske familien hadde slaktet offerlammet, og man kom inn og sa: Det er ferdig, her er blodet. — Det er ferdig. Jesus har fullført sitt verk. Lammets blod er utgytt og døren er åpnet. Jesus sier: «Jeg er døren». Den hadde før vært stengt ved synden, men Jesus kom og han blev døren. Når han døde på Golgata, blev døren åpnet.

Hendelsen i templet er en treffende illustrasjon. Det står at når han døde spittedes forhenget. Just det som adskilte Gud og menneskene, det brast så veien blev åpen for fortaapte syndere.

Jeg kommer nu til det mest avgjørende for din frelse, du som ikke er frelst. Det er, at saken er klar, så du behøver bare å tro på Jesus. Det ligger i disse Jesu ord: «Det er fullbragt». Alt det som skulde gjøres til verdens frelse og forsoning, det er gjort.

Det var en mann som kom inn på et jernbanetog, eller om det var på en sporvogn, og han satte sig og nynnet på en sang. En annen mann satt midt imot ham og han begynte å nynne på den samme sang han også. De var frelst begge to.

Så spurte den som sang først: — Er De også så lykkelig at De er frelst og har Deres sak klar med Gud?

— Ja, pris skjæ Gud, jeg er forsonet med Gud.

— Når skjedde det?

— Det skjedde for mer enn 1900 år siden.

Takk og lov. Der ligger sannheten, mine venner. Hvad det kommer an på for oss, det er at vi tror. Det som virkelig skulde til for vår frelse, det gjorde Jesus. Det ikke loven maktet, det gjorde Gud da han sendte oss sin sønn. Og hvad du og jeg har å gjøre, det er å tro dette. Vi har å tro hvad Jesus sa på Golgata, at det er fullbragt.

Jeg våger ikke å protestere mot ham på korset. Jeg tror hvad du har sagt, Jesus, at det er fullbragt, at du har båret min synd og lidet for mig. O, underbare ord: Det er fullbragt. Ta det med eder, gjenta det mange ganger for hver dag, tenk på det om og om igjen. Og når djævelen frister og vil dra dig ut i mørket, så si: «Det er fullbragt». På denne måte skal du få kraft til å leve et herlig liv i samfund med Jesus. Velsignede, herlige ord: «Det er fullbragt». Amen.

En rik fattig.

En dag kom en gammel negerinne syngende hen ad gaten, da en henne bekjent mann tiltalte henne:

— Du er så glad, Susanna, og synger som en lærke!

— Det er sandt, sa hun.

— Hvad er grunnen hertil? Har du arvet noe?

— Nei massa!

— Har noen skjænket dig et hus?

— Heller ikke.

— Hvad lever du av?

— Jeg vasker for andre folk.

— Men når du blir syk, Susanna, og ikke mere kan arbeide, hvad skal der så bli av dig?

Hun smilte, idet hun svarte:

— Sådanne tanker besværer mig ikke, ti Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes!

FOR FAMILIENS YNGSTE

Kjære små lesere av Misjons-Røsten.

Vil med 4. Mosebok 6. kap. og vers 24—27, sende en kjærlig hilsen hjem til dere alle. Må Gud velsigne dere, kjære små lesere, til å lyse for Jesus og bringe bud om hans kjærlighet til deres kamrater og venner. Jesus har bruk for oss alle.

Idag fikk jeg slik lyst til å fortelle dere om en liten kinesergutt som heter David. Han er 10 år gammel og hans tilværelse har — inntil for kort tid siden — langt fra vært lys. Han er nemlig sønn av blinde tiggere og hver dag måtte han lede sine foreldre rundt for å tigge. Han leder dem med en stor kjeppe. David holdt i den ene erde, og faren eller moren holdt i den andre.

David's høieste ønske var å komme på skole, og hver gang han snakket til oss om dette, har vi bestandig oppmuntret ham til å be til Jesus.

For en tid tilbake skrev jeg dette hjem til «Misjons-Røsten» og bad vennene hjelpe den lille kinesergutt, alt ettersom Jesus minnet og ledet.

Og Jesus har hørt guttens bønn, kjære venner. En søster i Oslo sendte skolepenger for et helt år, og en broder i Oslo sendte penger som dekket utgiftene til hans klær og andre ting. Er ikke Gud god?

Jo, han er trofast til alle sine løfter, takk og lov.

David har nu begynt på skolen. Og vi ber, at de kjære venner som ved Guds hjelp gjorde det mulig for ham å komme på skolen, at de må bli rikelig velsignet. Luk. 14, 4. Ja, i sannhet: Det lille skal vorde til tusinde og den ringe til et stort folk. Es. 60, 22.

Kjære venner, som leser dette, bed for David og hans familie.

Se, jeg er med eder alle dager.

Legg merke til den skjønnne betydning som finnes i disse ord: «Jeg er med eder alle dager». Ti hvor forskjellig er ikke den ene dag fra den annen! Noen er like-som gynle, andre er grå og atter andre sorte, noen føles varme og sommeraktige, andre er som om selve håpets og gledens kilder holder på å fryse til. Der er i det mest ensformige liv, under de almindeligste kår, stor forskjell på de enkelte dager, fordi vår indre verden har tusen berøringspunkter med den ytre og merker innflytelse derfra. La oss derfor takke ham, som på en underfull måte forjetter oss: «Jeg er med eder alle dager».

Han vil være vår styrke like fra morgenstunden med dens fristelse til bekymring og inntil aftenen med dens tretthet. Han kjenner alt, vedrørende oss. Der opsendes ikke noe sukkl i løndom, uten at det når hans guddommelige øre. De ting som vi neppe kan tale om selv til vår nærmeste venn, såvel som de store ting som er livets gåte for oss, om dem alle gjelder det velsignede, at Herren kjenner det altsammen, og han sier han vil være med alle dager.

Han har også en liten bror og søster, den minste er kun et par dage gammel. Hans søster heter «Chen pao» og er 3 år, Foreldrene har engang gitt mig henne som gave, men da jeg ikke så godt kunde ha en sådan liten en hos mig, takket jeg naturligvis for gaven, men bad foreldrene passe godt på den så vilde jeg hver måned betale litt for den lille, og det var de mere enn tilfredse med.

David hadde en søster til, men en dag hun ledet sin mor, og de passerte jernbanelinjen kom toget. Hun blev redd og løp like mot toget og blev drept på stedet. Hun var da fem år. Moren kom også en del til skade, men kom hurtig over det. Kjære venner, husk hele denne familie i eders bønn.

Jeg vil også fortelle om en annen gutt, «Chin jon» heter han. Han er 11 år. Den første gang jeg så ham var på hans bryllupsdag, ti selv om han kun er 11 år gammel er han gift. Hans hustru er 19 år. Foreldrene her bruker gjerne å gifte sine sønner bort til voksne piker, vel nærmest for at

de skal gjøre nytte i hjemmet, på marken. Den dag forterte ham et lite testamente, som var meget glad for, og siden den dag har han trofast kommet til våre møter, tross han led meget forfølgelse i sitt hjem. Når hans mor slog ham og brente hans så hans testamente; men «Chin jon» holdt ved i bønn. Når han hadde en liten tid var han ute her på misjonstasjonen for å skulde hjelpe ham og be med ham. Ved det kinesiske nyttår kom han strålende og fortalte: «Nu slår min mor mig ikke mer. Jeg får også lov til å gå til de møter. Til nyttår, når mor får, vil hun følge med til møtene».

Og hun holdt også ord. «Chin jon» og bli døpt. Han sier alltid han vil være evangelist. Et par ganger har han vært med en større gutt og solgt en gelier og delt ut traktater og kring på de steder hvor det er vært marked, og hvor det er vært mange mennesker samlet. Ja, så får jeg slutte for den gang med de kjærligste hilsener. Om noen av dere, kjære venner har lyst å skrive til enhver liten hilsen kjærlig og velkommen.

Marie Paulsen
Shih China Chung
N. China.

Der er dem som stor ut og får enns mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24

Misjonskasserer og adresser for fri misjonærer.

- Kina.
- F. O. SHRÖDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
- MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.
- HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
- JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
- OLGA SCHULT (f. t. Norge): Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Yungstgt. 1, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
- M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- AGNES og TORILD RASMUSSEN: G. Bergh, Yungstgaten 1. Oslo.
- Alaska.
- GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.
- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
- DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
- ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
- ANDREAS MATHISEN, v. Jakobselv.
- DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
- KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
- MARTHA HAGA: Jørgen Monstrud, Harestua.
- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Spønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
- SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Slacmestad.
- Afrika.
- P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Os.
- TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsensgt. Bergen.
- HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.
- INGRID LØKKEN: MARGIT HARALDSEN: Loda Henrik Johansen, Løvsandvei, Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Søhermy 40, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Næsadal Sydenham, Bergen.
- MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjft Osnes pr. Heggedal.
- DEN NORSKE KONGOMSI CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- India.
- DAGMAR ENGSTROM og ANNA JENSEN: Ingvald Finnerud, Danvik, men.
- FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditt Halden.
- HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Halden.
- Tistedalen pr. Halden.
- GUNHILD ABØ: BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik, Norge.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittetveien 19, Drammen.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebøk p. Osver.
- RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Nørrebanen, Kongsberg.
- VALBORG FRANDSEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- «Glommens trykkeri, Sandnessjøen»